

meget platonisk lige fra 1909, da de første Gang manifesterede den i deres Program, og indtil dette Øjeblik, og hvis Grundskyldsiden og Princippet: lige Skat paa lige Jord ikke havde haft varmere Venner i dette Land end Partiet Venstre, saa føler jeg mig fuldkommen overbevist om, at vi ikke var naaet dertil, at der nu er fremsat Regeringsforslag i den Retning fra Venstres Side. Saa havde det med andre Ord haft adskillig længere Udsigt med Princippet Anerkendelse og Udførelse i det praktiske Liv.

Saa siger det ærede Medlem Hr. Martin Hansen: Nej, Forskellen mellem de Radikale og os er, at de Radikale vil en større Skat paa Ejendommene, end vi vil. Jeg vil herom gerne sige, at naar vi taler om, hvorvidt den Promille, der er foreslaaet, er tilstrækkelig høj eller ikke, maa man naturligvis bedømme det ud fra, hvilke Formaal man vil fyldestgøre med dette Forslag, og hvis det Formaal, man vilde fyldestgøre, som den højtærede Finansminister udtalte i sin Forelæggelsestale, bl. a. var det, at det skulde bidrage til at skabe lettere Adgang til Jord, saa vil enhver kunne forstaa, at en saa minimal Promille som den her foreslaaede vil blive ganske umærkbar i saa Henseende. Men jeg indrømmer, at naar vi drøfter dette Spørgsmaal her, taler vi i nogen Grad som den blinde om Farverne, thi det kan jo være, at det Forslag om en kommunal Grundskyld, som den høje Regering vil fremsætte, og som jeg glæder mig over, at den højtærede Finansminister stillede os i Udsigt, kommer saa betids, at vi kan faa Spørgsmaalet om Skatterne paa fast Ejendom, ogsaa for saa vidt angaar Amts- og Sognekommuner, til Behandling i det samme Udvalg, som behandler Spørgsmaalet om Statsskat paa fast Ejendom, og saa er det jo muligt, at der dør bliver foreslaaet en Promille, der er tilstrækkelig stor til, at ogsaa dette Formaal i nogen Grad kan ske Fyldest. Og den Indrømmelse skal jeg straks gøre de ærede Medlemmer, at ogsaa jeg og mit Parti anser Grundskatterne for at være langt bedre anvendelige som kommunale Skatter end som Skatter til Staten, og at vi i høj Grad maa ønske, at de i saa stor Udstrækning som muligt netop bliver stillet til Raadighed for den kommunale Beskatning.

Det ærede Medlem Hr. Martin Hansen sagde derefter med Hensyn til Spørgsmaalet om Grundlagets Egnethed, at efter hans Mening var Jordværdien mere egnet end Ejendomsskylden som Grundlag for Beskatning, og heri er jeg ganske og aldeles

enig med det ærede Medlem. Jeg havde den Ære at være Medlem af Over-Skyldraadet endnu paa det Tidspunkt, da det afgav sin Erklæring, og tilhørte for saa vidt ogsaa det Flertal, der, selv om det kun var i afdæmpede Vendinger, dog i nogen Maade anbefalede at tage dette Grundlag i Brug. Men jeg vil gerne sige, at jeg ved, der var mange foruden mig indenfor dette Flertal, der havde ønsket at sige dette meget, meget kraftigere, og med det Kendskab, jeg har til Vurderingsforhold, baade Ejendomsskyldvurderingen og den særlige Jordvurdering, maa jeg — og deri er jeg enig med det ærede Medlem — mene, at naar Vurderingsraadene og Vurderingsmændene i Kommunerne faar lidt Erfaring, vil det være meget lettere for dem at finde den reelle Grundværdi efter de Principper, den skal ansættes efter, end at faa ansat en ensartet Vurdering af Ejendommene i Forhold til deres Handelsværdi Landet over.

Jeg vil slutte mig til det ærede Medlem Hr. N. C. Jensens Optørdning til at afskaffe Jernbaneskylden, hvis jeg tør paaregne, at man fra Venstres Side vil være med til at gennemføre en nogenlunde mærkbar Promille i den kommunale Grundskyld, suppleret med en Værdistigningsafgift paa de Egne i Landet, hvor offentlige Foranstaltninger foraarsager en betydelig Værdistigning. I saa Tilfælde mener jeg ogsaa, at det vil være overordentlig nyttigt at ophæve Jernbaneskylden, som ikke har haft nogen som helst anden Betydning, end at den har voldet Vurderingsmyndighederne en hel Del Ulejlighed og adskillige Mennesker en hel Del Ærgelser.

Kirk: Det er kun et enkelt af de foreliggende Lovforslag, jeg ønsker at udtale mig om, nemlig Forslaget angaaende Afgift ved Tinglæsning. Jeg vil gerne benytte denne Lejlighed til at rette en Henstilling til den højtærede Finansminister eller til det Udvalg, som bliver nedsat, om at foretage en Reform, som tilsyneladende er lille, men som jeg alligevel tillægger stor Betydning. Den skulde gaa ud paa, at man fremtidig ikke opkrævede Tinglæsningsafgiften, som det hidtil har været Skik, men berigtigede den ved at klæbe et Stempelmærke paa vedkommende Dokument. Der kommer ikke flere Penge i Statskassen paa den Maade, men der vil spares en overordentlig Mængde Arbejde baade for Retskriverkontorerne og for Ministeriets Revision. Der kan efter mit Skøn ikke være den mindste Betænkelse ved at skride til en saadan Ændring i de gældende Regler.